

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : Ing. P. Ž., CSc., narozeného dne X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, čj. MPSV-2020/115946-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 19. 8. 2020, čj. MPSV-2020/115946-421/1, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 6. 5. 2020, čj. ABG-1409/2020-06/E/01, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“), zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní organ I. stupně“ nebo „úřad práce“) ze dne 6. 5. 2020, čj. Čj. ABG-1409/2020-

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

06/E/01, kterým byl žalobce vyřazen ode dne 11. 3. 2020 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil se svým vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání. V žalobě nejdřív vysvětlil, z jakých důvodů se obrátil na správní orgán I. stupně se žádostí o pomoc při hledání práce. Dále stručně shrnul důvody, pro které se nedostavil na schůzku, a které již dříve postupně popsal v písemném vyjádření, v e-mailech, v žádosti o zastavení řízení a posléze v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. S odkazem na citace příslušných právních ustanovení a na judikaturu soudů, zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 4 Ads 20/2008, 4 Ads 161/2008, 7 Ads 268/2015, 6 Ads 242/2017, 3 Ads 349/2017, a 1 Ads 213/2020, na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04, a dále na stanoviska ombudsmana, zdůraznil, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání je s ohledem na dalekosáhlé důsledky až krajním řešením, kdy jeho jednání (nedostavení se ve sjednaném termínu na schůzku) nedosáhlo s ohledem na existenci důvodů zvláštního zřetele hodných intenzity maření součinnosti s úřadem práce. Žalovaný nepostupoval v souladu s odkazovanými rozhodnutími a nezohlednil všechny aspekty případu žalobce, zejména to, že se evidentně nejedná o případ nespolupráce a zneužívání sociálních dávek. Výčet tzv. vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, které vylučují aplikaci § 30 odst. 2 písm. f) téhož zákona (vyřazení z evidence), je pouze demonstrativní a žalovaný zcela formalisticky převzal a zopakoval posouzení věci správním orgánem I. stupně, kdy nijak nezohlednil celkový kontext situace, což bylo opakovaně NSS shledáno jako v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy, tedy v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Pouhé gramatické čtení zákona přitom není dle názoru žalobce správné a spravedlivé. Správní orgány tak porušily rovněž § 3 správního řádu, neboť dostatečně nezjistily skutkový stav věci, a žalobcem uváděné důvody neposoudily kumulovaně jako naplnění vážného důvodu.
4. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě obsáhle shrnul dosavadní průběh správního řízení a skutkový stav. Se žalobními námitkami se neztotožnil, ve věci postupoval v souladu se zákonem. Konkrétně uvedl, že důvodem nedostavení se žalobce v termínu sjednané schůzky byla dle jeho názoru jeho liknavost při zaznačení si řádně stanoveného termínu. Nutnost zabezpečení nezletilých dětí žalobce v době uzavření škol z důvodu pandemie COVID-19 jako důvod nedostavení se na schůzku s úřadem práce nebyla v případě žalobce zohledněna nikoliv proto, že by se nemohlo jednat o vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ale proto, že tuto skutečnost žalobce původně jako důvod opomenutí schůzky neuváděl; původním důvodem byla jeho údajná chyba v poznačení termínu v jeho diáři. To bylo nesporně prokázáno a původní důvod nemohl být ve prospěch žalobce nijak zohledněn. Navíc, i v době uzavření škol lze spravedlivě soudit, že nutnost domácího vyučování v časovém období od 14:00 do 16:00 hod, kdy byla žalobci stanovena schůzka v den 11. 3. 2020, již nemohla být relevantní. Dále žalovaný upozornil, že nutnost zabezpečení dětí žalobce uvedl až v odvolání. Žalovaný též označil tvrzení žalobce, že si svou chybu uvědomil a snažil se posléze kontaktovat správní orgán telefonicky, za účelové a ničím nepodložené – žalobce totiž až do doručení oznámení o zahájení správního řízení dne 25. 3. 2020 správní orgán nijak nekontaktoval – a dále si odporuje též v tom, co žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

uváděl v písemném vyjádření po zahájení správního řízení, a sice že se domníval, že měl termín stanoven až počátkem dubna. Žalobce byl též řádně poučen o povinnostech uchazeče o zaměstnání a důsledcích jejich neplnění. Dle názoru žalovaného nešlo ani o kumulování důvodů, jak tvrdí žalobce, neboť žalobce ve stanoveném termínu se schůzkou nepočítal, a domníval se, že termín má až počátkem dubna. Jako nerozhodné považoval žalovaný též tvrzení o vyšším věku žalobce, ani že šlo o první schůzku, a to s odkazem na povinnosti žalobce jakožto uchazeče o zaměstnání. Vzhledem k okolnostem případu se žalovaný nedomnívá, že by byl trest vyřazení z evidence žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání neadekvátní.

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek v § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Z předložené spisové dokumentace vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti. Žalobce žádostí ze dne 3. 2. 2020 požádal správní orgán I. stupně o zprostředkování zaměstnání z důvodu ukončení dosavadního zaměstnání ke dni 31. 1. 2020. Tímto byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání od 1. 2. 2020. V den podání žádosti byl též správním orgánem I. stupně poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a o právech a povinnostech účastníka správního řízení. Z tzv. kontaktního listu, který je součástí správního spisu vyplývá, že žalobce byl též poučen o termínu návštěvy 11. 3. 2020.
9. Dne 24. 3. 2020 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť žalobce se dne 11. 3. 2020 v předem stanoveném termínu nedostavil k osobnímu jednání na úřad práce. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobce doručeno dne 25. 3. 2020.
10. Správní spis dále obsahuje ručně psaný vzkaz žalobce na zadní straně letáku úřadu práce, nedatovaný, s podacím razítkem ze dne 30. 3. 2020 (středa). V něm žalobce uvedl, že na internetu našel mylné informace, že je v pondělí a ve středu otevřeno. Dále vysvětlil, že se ke správnímu orgánu nedostavil v termínu návštěvy nikoliv kvůli epidemii, ale kvůli jeho blbosti, musel asi omylem vymazat záznam schůzky z elektronického kalendáře, spoléhal na to, že jej upozorní, upozornění si nastavuje vždy tak 3-4 dny předem. Dodal, že bude správní orgán kontaktovat jiným způsobem.
11. Dne 30. 3. 2020 obdržel správní orgán I. stupně e-mail od žalobce, v němž uvedl, že dostal oznámení o zahájení správního řízení. Zopakoval, že na schůzku se nedostavil z důvodu svého pochybení, chtěl vše vysvětlit osobně, na základě informací z internetu předpokládal, že úřad bude otevřený, ale když se tam dostavil, byl úřad zavřený. Chtěl se omluvit, jedná se o jeho chybu, obvykle používá elektronický diář, upozornění si nastavuje vždy tak 2-3 dny před událostí, proto čekal, že bude na schůzku upozorněn. Předpokládal též, že má být asi až za 2 měsíce, začátkem dubna. Když dostal oznámení o zahájení správního řízení, myslel, že jde o omyl, podíval se do kalendáře, ale žádný záznam tam nenanšel. Záznam vkládal hned do telefonu, tak nevěděl, jestli ho omylem vymazal nebo neuložil. Jedná se o jeho chybu, za kterou se omluvil. Sdělil, že přijde kdykoliv na další schůzku. Dále žalobce správní orgán I. stupně informoval, že předpokládal, že by začal pracovat jako řidič Dopravního podniku

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Praha, ale neuspěl u psychologického vyšetření. Přesto by se o tuto pozici chtěl poté, co to bude znovu možné, opět ucházet. Též se ucházel o další pozice nabízené na serveru Jobs.cz, v naprosté většině však nedostal žádnou odpověď, některá výběrová řízení byla do odvolání zrušena. Snaží se ale dál, práci potřebuje.

12. Dne 30. 4. 2020 zaslal žalobce správnímu orgánu další e-mail, v němž uvedl, že se mu nepodařilo dlouho na úřad dovolat, poté, co se mu to povedlo, mu bylo doporučeno komunikovat s úřadem písemně. S odkazem na svůj předchozí vysvětlující e-mail ze dne 30. 3. 2020 uvedl, že je pořád nezaměstnaný, i přes jeho intenzivní snahu, a je na poskytované podpoře závislý, avšak zaskočila ho snížená částka v poslední vyplácené podpoře. Pokud je to sankce za nedostavení se na schůzku, požádal o prominutí, v té době nefungovala škola, kdy byl doma s dětmi (4. a 6. třída), což doložil též potvrzením o uzavření školy dne 11. 3. 2020 za obě děti, doručeným správnímu orgánu dne

11. 5. 2020. S dětmi je žalobce doma po celou dobu trvání nouzového stavu, neboť jeho manželka pracuje v organizaci, která se angažuje v detekci COVID-19, a tedy po celou dobu pracuje. Žalobce též vyjádřil zájem na osobní schůzce a vše domluvit osobně.

13. Dne 7. 5. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 6. 5. 2020, kterým žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání, a toto rozhodnutí potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 5. 2020. Odvolání žalobce zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 8. 2020, které nabylo právní moci dne 26. 8. 2020.
14. Městský soud v Praze po posouzení žalobních bodů v konfrontaci se skutečnostmi, které vyplynuly z předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
15. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
16. Podle § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *[f]yzická osoba se zařadí do evidence uchazečů o zaměstnání dnem podání písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání. Požádá-li fyzická osoba o zprostředkování zaměstnání nejpozději do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání nebo jiných činností, které jsou uvedeny v § 25 odst. 1, nebo činností, které jsou podle § 41 odst. 3 považovány za náhradní doby zaměstnání, zařadí se do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne následujícího po skončení zaměstnání nebo těchto činností.*
17. Podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti *[u]chazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*
 (3) *Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odstavce 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odstavce 1 písm. b).*
18. Podle § 31 písm. c) téhož zákona *[u]chazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].*
19. Podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti se za vážné důvody považují mimo jiné *důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

20. Nejvyšší správní soud se v rámci své rozhodovací činnosti výkladem citovaných ustanovení již opakovaně zabýval, např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2014, čj. 4 Ads 124/2013-82, ze dne 3. 12. 2015, čj. 7 Ads 268/2015-30, či ze dne 4. 4. 2019, čj. 3 Ads 349/2017-28, a aktuálně též v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, čj. 1 Ads 52/2021-31, z něhož též zdejší soud převážně vycházel při řešení této věci. NSS v citované judikatuře zdůraznil, že pro posuzování, zda došlo k maření součinnosti s úřadem práce, je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, zohlednit povahu (intenzitu) porušení povinnosti a důvod takového porušení (např. zda k němu došlo úmyslně, z lhostejnosti, či v důsledku omluvitelného omylu). Současně upozornil na skutečnost, že výčet vážných důvodů obsažených v § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti je toliko demonstrativní, což umožňuje zohlednit i jiné důvody, než ty, které výslovně uvádí zákon. To je ostatně patrné i ze skutečnosti, že § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti zakotvuje širokou kategorii „jiných vážných osobních důvodů“, potažmo „důvodů hodných zvláštního zřetele“, které pokryjí i případy nespádající pod žádný z dříve vyjmenovaných důvodů.
21. V rozsudku NSS ze dne 3. 12. 2015, čj. 7 Ads 268/2015-30, NSS dále dovodil, že s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání „*musí úřad práce bledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu ‚vážný důvod‘ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.*“
22. V dané věci je mezi stranami nesporné, že žalobce se na termín návštěvy dne 11. 3. 2020 ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil. Zdejší soud však má s ohledem na skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu a z vyjádření samotného žalobce za to, že jeho pochybení nedosahovalo takové intenzity maření součinnosti, aby bylo nutno přistupovat k jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Přestože totiž ustanovení § 31 zákona o zaměstnanosti výslovně neskýtá prostor pro správní uvážení a v případě zákonem stanovených podmínek úřad práce musí uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadit, zároveň zakotvuje neurčité právní pojmy, v jejichž výkladu správním orgánem lze zohlednit individuální okolnosti posuzovaného případu. Z obsahu správního spisu vše nasvědčuje tomu, že žalobce schůzku zmeškal v důsledku omylu, neboť si do diáře chybně poznačil (chybně neuložil) datum schůzky.
23. Z rozsudku NSS ze dne 5. 6. 2018, čj. 6 Ads 242/2017-26, dále plyne, že je zcela adekvátní přihlídnout ke konkrétním okolnostem, pro které se uchazeč na úřad práce nedostavil, tj. zda se v případě omylu na úřad práce dostavil v dobu, kdy se domníval, že se schůzka koná, a zda jeho jednáním nedošlo ke zmaření účelu vedení v evidenci – zprostředkování konkrétního zaměstnání.
24. Žalobce se dle svých tvrzení v e-mailu ze dne 30. 3. 2020, byť mylně, domníval, že termín návštěvy má sjednaný až na začátek dubna, nikoliv března. Proto bylo pro něj překvapením, když mu bylo dne 25. 3. 2020 oznámeno zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Svou situaci se snažil řešit osobně v nejbližším možném termínu poté, co se o této skutečnosti dozvěděl, tj. 30. 3. 2020 (pondělí) kdy správní orgán I. stupně měl úřadovat, leč až na místě zjistil, že v důsledku opatření v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 byl úřad pro veřejnost zavřen, a tak své nedostavení alespoň stručně vysvětlil v písemném odkazu zaznačeném na zadní straně letáku správního orgánu I. stupně. Soud přitom neshledává na závalu, že omluva žalobce zůstala toliko v rovině tvrzení, ani to, že později důvody své omluvy měnil a doplňoval. Z jednání žalobce totiž nijak neplyne, že by se snažil sjednané schůzce na úřadu práce účelově vyhnout, nebo že by neměl skutečný Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

zájem se zaměstnat. Naopak, z jeho historie zaměstnání vyplývá, že o vysoce kvalifikované zaměstnání, vyžadující vysokoškolské vzdělání v oblasti biologie, přišel v situaci, kdy společně s manželkou vychovávali dvě nezletilé školopovinné děti a v době pandemie COVID-19. Měl tedy dostatečnou motivaci si najít práci novou, což ostatně i činil, byť neúspěšně. Nelze též odhlédnout od vyššího věku žalobce, což může jeho možnosti uplatnění na trhu práce do určité míry omezovat. S ohledem na charakter uváděných důvodů proto nelze *a priori* předpokládat nepoctivost žalobce, a proto správní orgány jeho tvrzení přijmout minimálně jako pravděpodobná, nenasvědčují-li jiné okolnosti tomu, že se účelově vyhýbá svým povinnostem. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejednalo.

25. V případě žalobce přitom mělo jít o první termín návštěvy správního orgánu I. stupně po jeho registraci dne 3. 2. 2020, který byl stanoven až na 11. 3. 2020, tedy s relativně dost dlouhým časovým odstupem. Žalobce též v e-mailu ze dne 30. 4. 2020 informoval správní orgán, že i sám činí aktivní kroky k nalezení zaměstnání a s jakým výsledkem. Obdobně jako ve věci posuzované NSS pod sp. zn. 1 Ads 52/20201 (resp. v přezkoumávaném rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 33 A 33/2019), ani zde nic nenasvědčovalo tomu, že by dne 11. 3. 2020 byla pro žalobce připravena jedinečná pracovní nabídka. I s ohledem na tyto okolnosti představovalo vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání zcela nepřiměřenou reakci na jeho lidsky pochopitelný omyl.
26. Soud dále připomíná, že činnost správních orgánů je v první řadě službou veřejnosti a při výkonu svých pravomocí by měl mít správní orgán vždy na zřeteli účel, pro který byl zřízen. Smyslem činnosti úřadu práce je především zprostředkování zaměstnání. K tomuto účelu by měla vést veškerá činnost úřadu, přičemž vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo představovat pouze krajní opatření, nikoliv běžný nástroj řešení agendy úřadu práce. Soud nikterak nezpochybňuje, že uchazeč o zaměstnání si musí plnit své zákonné povinnosti. Bez jeho součinnosti ostatně ani není úřad práce schopen dostat své úloze. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má však pro uchazeče dosti tvrdé právní důsledky, a to nejen v oblasti naplnění jeho ústavního práva na práci (čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) tím, že je mu odepřena pomoc při zajištění zaměstnání a eventuálně i hmotné zabezpečení v podobě podpory v nezaměstnanosti, ale i v oblasti účasti na důchodovém a zdravotním pojištění. Úmyslem zákonodárce při zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání přitom bezesporu nebylo „trestat“ uchazeče za každé bagatelní pochybení, ale zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují úřadu práce vykonávat jeho činnost.
27. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo proto za daných skutkových okolností nepřiměřené povaze porušení povinností žalobce. Nedostatek intenzity porušení povinností soud ve shodě se shora citovanou judikaturou považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Jelikož žalovaný tuto právní otázku posoudil nesprávně, je napadené rozhodnutí nezákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem městského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady řízení neúčtoval, přičemž soud nemá povinnost žalobce dodatečně vyzývat ke specifikaci nákladů řízení, proto mu soud náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému nepřiznal. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. prosince 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně